

11 October, 2026 – 28th Sunday in Ord. Time (A Cycle)
Is 25:6–10a; Phil 4:12–14, 19–20; Mt 22:1–14 (or 22:1–10)

11 అక్టోబరు, 2026 – సాధారణ కాలంలోని 28వ

ఆదివారం (ఎ సైకిల్)

యెషయా 25:6–10ఎ; ఫిలిప్పీయులకు 4:12–14, 19–20;

మత్తయి 22:1–14 (లేదా 22:1–10)

ప్రవేశిక

మన జీవితంలో కొన్ని సందర్భాల్లో, మంచి రోజులు
అన్నీ ఇప్పటికే గడిచిపోయాయని కొందరికి
అనిపించడం ప్రారంభమవుతుంది. వృద్ధాప్యం,
అనారోగ్యం, నిరాశలు, అపజయాలు, ఒంటరితనం లేదా
దుఃఖం నెమ్మదిగా జీవితమంతా క్షీణిస్తూ,
సంకుచితమవుతూ పోతుందనే భావనను కలిగిస్తాయి.
అయితే ఈరోజు వేదపఠనాలు దీనికి పూర్తిగా విరుద్ధమైన
సత్యాన్ని ప్రకటిస్తున్నాయి. దేవునితో ఉన్నప్పుడు

భవిష్యత్తు ఎన్నడూ శూన్యం కాదు. మనం ఎక్కవలసిన
పర్వతం వెనుక లేదు; అది ఇంకా మన ముందే ఉంది.

ప్రవక్త యెషయా, సమస్త ప్రజల కొరకు దేవుడు సిద్ధం
చేస్తున్న మహా విందు గురించి అద్భుతమైన దర్శనాన్ని
మనకు అందిస్తున్నాడు. అది ఆనందం, ఐక్యత,
నిత్యజీవం నిండిన విందు. సువార్తలో యేసు అదే
భావాన్ని కొనసాగిస్తూ, పరలోక రాజ్యాన్ని వివాహ
విందుతో పోలుస్తున్నాడు. అందరినీ ఆహ్వానించే ఆ
విందుకు దేవుని కోరిక ఎవరినీ వెలివేయడం కాదు;
ఆనందోత్సవంలో భాగస్వాములను చేయడమే. నిరాశలో
ముంచడం కాదు; తనతో ఐక్యతలో జీవింపజేయడమే.

అయితే సువార్త మనలను హెచ్చరిస్తుంది. దేవుని
ఆహ్వానానికి స్పందించలేకపోవడానికి చాలామంది తమ
జీవితంలోని ఇతర విషయాలలో పూర్తిగా మునిగిపోతారు.
ఉద్యోగాలు, ఆందోళనలు, ఆస్తులు, దైనందిన పనులు,
అంతులేని పరధ్యానాలు మన హృదయాలను
నెమ్మదిగా ఆక్రమించి, జీవితంలోని నిజమైన లక్ష్యాన్ని

— దేవునితోను పరస్పరం ఒకరితో ఒకరు ఐక్యంగా జీవించడాన్ని — మరచిపోయేలా చేస్తాయి.

ఈరోజు ప్రభువు మరోసారి తన విందు బల్ల చుట్టూ మనలను సమీకరిస్తున్నాడు. అయితే ఈ పవిత్ర దివ్యబలి విందులో పాల్గొనడానికి ముందు, ఆయన ఆహ్వానాన్ని నిర్లక్ష్యం చేసిన సందర్భాలను, ఆయన కృపను ఎదిరించిన సందర్భాలను, ప్రేమ, కనికరం, దయ అనే వస్త్రాన్ని ధరించడంలో విఫలమైన సందర్భాలను వినయంతో అంగీకరిద్దాం.

ప్రసంగం

ఒక వ్యక్తి, వృద్ధాప్యం వల్ల బలహీనురాలై ఇక దేవాలయానికి రాలేకపోతున్న ఒక వృద్ధ మహిళను సందర్శించాడు. ఇద్దరూ మాట్లాడుకుంటుండగా ఆమె నిట్టూర్చి ఇలా చెప్పింది: “ఒక వయస్సు దాటాక, జీవితంలోని ఎత్తైన పర్యటాన్ని దాటి వచ్చేశామని అనిపిస్తుంది. ఇక మిగిలింది దిగువ దారే.”

ఆమె ఒక పాత ఫోటో ఆల్బమ్ తెరిచి, తన యాభైవ పుట్టినరోజు వేడుకల చిత్రాలను చూపించింది. నవ్వులు, నృత్యాలు, బంధుమిత్రులతో నిండిన బల్లలు, ఆనందకరమైన క్షణాలు గుర్తుకొచ్చినప్పుడు ఆమె కళ్లలో క్షణకాలం వెలుగు మెరిసింది. కానీ వెంటనే ఆ వెలుగు మసకబారింది. “ఇప్పుడు,” ఆమె నెమ్మదిగా అంది, “జీవితం నుంచి ఇంకేం ఆశించగలం?”

ఆ ప్రశ్న మనందరి హృదయాలను తాకుతుంది. మనం యువకులైనా, వృద్ధులైనా, ఆరోగ్యంగా ఉన్నా, అనారోగ్యంతో ఉన్నా, విజయవంతులైనా, కష్టాల్లో ఉన్నా — ఒక దశలో మనమందరం ఆలోచిస్తాం: “నా జీవితంలో ఇంకా ఏముంది? నిజంగా ఇంకా గొప్పదేదైనా నా కోసం ఎదురు చూస్తుందా?”

ఈరోజు వేదపఠనాలు గంభీరంగా “అవును” అని సమాధానమిస్తున్నాయి.

ప్రవక్త యెషయా ప్రకారం, ఆ పర్వతం మన వెనుక లేదు; అది ఇంకా మన ముందే ఉంది. ఆ పర్వతంపై దేవుడే సమస్త ప్రజల కొరకు “రుచికరమైన వంటకాలతో, ఉత్తమ ద్రాక్షారసాలతో కూడిన విందు” సిద్ధం చేస్తున్నాడు. అది కేవలం భోజనం కాదు. అది పరిపూర్ణతకు, ఆనందానికి, ఐక్యతకు, నిత్యజీవానికి ప్రతీక. దేవుడు మానవజాతి కోసం అంత్యక్రియలను సిద్ధం చేయడం లేదు; ఒక వివాహ విందును సిద్ధం చేస్తున్నాడు.

ఈ విందు అనే భావం ఈరోజు అన్ని వేదపఠనాలలో కనిపిస్తుంది. కీర్తన 23లో ప్రభువు మన కొరకు విందు బల్లను సిద్ధం చేస్తున్నాడని చదువుతాము. సువార్తలో యేసు, తన కుమారుని వివాహ విందు ఏర్పాటు చేసిన రాజుతో పరలోక రాజ్యాన్ని పోలుస్తాడు. పవిత్ర గ్రంథం మళ్ళీ మళ్ళీ మనకు చెబుతోంది: మన అంతిమ గమ్యం శూన్యం కాదు; దేవునితో ఐక్యత. ఒంటరితనం కాదు; ఆనందోత్సవం. నిరాశ కాదు; నిత్యానందం.

ప్రియమైన వ్యక్తి అంత్యక్రియల దివ్యబలికి కుటుంబ సభ్యులు వేదపఠనాలను ఎన్నుకునేటప్పుడు, చాలాసార్లు యెషయా గ్రంథంలోని ఈ భాగాన్నే ఎంచుకుంటారు. ఎందుకంటే ఇది దుఃఖిస్తున్న హృదయాలకు నేరుగా ఆశను అందిస్తుంది. మరణమే చివరి మాట కాదని ఇది ప్రకటిస్తుంది. “ఆయన మరణాన్ని శాశ్వతంగా నిర్మూలిస్తాడు. ప్రభువైన దేవుడు ప్రతి ముఖం నుండి కన్నీటిని తుడిచివేస్తాడు.” ఎంత మృదువైన చిత్రం ఇది! ప్రేమగల తండ్రి లేదా తల్లి తన బిడ్డ కన్నీళ్లు తుడిచినట్లుగా, దేవుడే స్వయంగా మన కన్నీళ్లను తుడుస్తాడు.

అయితే చాలామంది దేవుని విందు ఆహ్వానం అంత ముఖ్యమేమీ కాదన్నట్లుగా జీవిస్తారు. యేసు చెప్పిన ఉపమానంలో రాజు ఆహ్వానాలను పంపిస్తాడు. కానీ ఆహ్వానించబడినవారు చాలా బిజీగా ఉంటారు. ఒకడు తన పొలానికి వెళ్తాడు. మరొకడు తన వ్యాపారానికి వెళ్తాడు. ఇంకొందరు ఆహ్వానాన్ని పూర్తిగా పట్టించుకోరు.

వారి విషాదం ఏమిటంటే వారు దుష్టులు కావడం కాదు.
పొలమూ చెడ్డది కాదు, వ్యాపారమూ చెడ్డది కాదు. కానీ
చిన్న విషయాలు గొప్ప విషయానికంటే
ముఖ్యమైపోయాయి. జీవనోపాధి సంపాదించడంలో
అంతగా మునిగిపోయి, నిజంగా ఎలా జీవించాలో
మరచిపోయారు.

ఈ ప్రమాదం ఈరోజు కూడా మనదే.

మన క్యాలెండర్లు నింపుకుంటాం. విజయాల కోసం
పరుగెడతాం. డబ్బు వ్యవహారాలు చూసుకుంటాం.
ఉద్యోగాలు నిర్మించుకుంటాం. అంతులేని పరధ్యానాల్లో
సమయాన్ని గడుపుతాం. కానీ ప్రతి రోజు దేవుడు మనకు
ఇస్తున్న లోతైన ఆహ్వానాన్ని మరచిపోతాం: “విందుకు
రా. నాతో ఐక్యమవ్వు. నా ఆనందంలో పాలుపంచుకో.”

ఒక పూజారి, జర్మనీ గ్రామీణ ప్రాంతాల్లో ఒకప్పుడు ఉండే
అందమైన సంప్రదాయాన్ని గురించి చెప్పాడు.
వివాహానికి ముందు “అతిథులను ఆహ్వానించే దూత”

గుర్రంపై గ్రామాలన్నీ తిరుగుతూ ప్రతి ఇంటికి వెళ్లి
వ్యక్తిగతంగా ఆహ్వానించేవాడు. రంగురంగుల రిబ్బన్లు,
అలంకరణలతో సంతోషంగా అలంకరించుకుని, “అన్నీ
సిద్ధంగా ఉన్నాయి. వివాహ విందుకు రండి!” అని
ఆనందంగా ప్రకటించేవాడు.

సువార్తలో యేసు కూడా అదే చేస్తున్నాడు. ఆయన
దైవజీవితపు విందుకు మానవాళిని ఆహ్వానిస్తున్న
దేవుని దూత. అంతేకాదు, ఈ ఆహ్వానం
గౌరవనీయులకో, విజయవంతులకో మాత్రమే కాదు.
మొదట ఆహ్వానించబడినవారు తిరస్కరించగా, రాజు
ఇలా అంటాడు: “రహదారుల మీదకు వెళ్లి, మీకు
కనిపించిన వారందరినీ ఆహ్వానించండి.”

దేవుని రాజ్యంలో ఊహించని వ్యక్తులు చోటు
పొందుతారు — పాపులు, పన్ను వసూలుదారులు,
గాయపడినవారు, మరచిపోయినవారు, ఆత్మలో
పేదవారు, దేవుని కరుణ తమకు అవసరమని
గ్రహించినవారు. కొన్నిసార్లు మతానికి అత్యంత దగ్గరగా

ఉన్నట్లు కనిపించే వారే ఆనందాన్ని తిరస్కరిస్తారు. అయితే అంచుల్లో నిలబడి ఉన్నవారు కృతజ్ఞతతో, ఆశ్చర్యంతో విందులో ప్రవేశిస్తారు.

సువార్త అంతటా మనం ఇదే చూస్తుంటాం. యేసు ఎప్పుడూ జీవితానికి ఆకలితో ఉన్న సాధారణమైన, బలహీనమైన మనుష్యులను తన చుట్టూ సమీకరిస్తాడు.

ఈరోజు రెండవ వేదపఠనంలోని పవిత్ర పౌలు కూడా అలాంటి వారిలో ఒకడు. ఆయన జైలులో నుంచే ఈ లేఖను వ్రాస్తున్నాడు. తాను బ్రతుకుతానో చనిపోతానో కూడా తెలియని పరిస్థితి. అయినప్పటికీ ఆయన లేఖ స్వేచ్ఛతో, ఆనందంతో నిండిపోయి ఉంది. ఆయన ఆశ్చర్యపరిచే మాట చెబుతున్నాడు: “సమృద్ధిగా ఉండడం నాకు తెలుసు; అవసరంలో ఉండడం కూడా నాకు తెలుసు... నన్ను బలపరచువాని ద్వారా నేను అన్నీ చేయగలను.”

చాలామంది ఎన్నడూ నేర్చుకోలేని ఒక గొప్ప సత్యాన్ని పౌలు కనుగొన్నాడు. జీవితంలోని నిజమైన భద్రత సంపదలో, ఆరోగ్యంలో లేదా పరిస్థితుల్లో లేదు. అది క్రీస్తులో పాతుకుపోయిన జీవితంలో ఉంది.

ఒక మహిళ తనకు అత్యంత ఇష్టమైన పవిత్ర గ్రంథ వాక్యం ఇదేనని చెప్పింది: “నన్ను బలపరచువానిలో నేను అన్నీ చేయగలను.” కష్టసమయాల్లో, బాధల సమయంలో ఆమె ఈ వాక్యాన్ని పదేపదే జపించేది. అది ఆమెకు ధైర్యాన్ని ఇచ్చేది. ఎందుకంటే క్రీస్తు గతకాలానికి చెందిన ఒక చారిత్రక వ్యక్తి మాత్రమే కాదు; తనతో పాటు నడిచే సజీవ ప్రభువని ఆమె విశ్వసించింది.

ఫిలిప్పీయులకు లేఖ వ్రాసినప్పుడు, లోక ప్రమాణాల ప్రకారం పౌలుకు చాలా తక్కువే ఉంది. ఆయన జైలు గదిలో ఉన్నాడు. అయినప్పటికీ, అనేక మంది ధనవంతులకంటే ఆయన అంతరంగంలో ఎక్కువ స్వేచ్ఛ కలిగి ఉన్నాడు. పేదరికంలో నిరాశపడకుండా,

సమృద్ధిలో బంధింపబడకుండా జీవించగలిగాడు.
ఎందుకంటే ఆయన హృదయం పూర్తిగా క్రీస్తుకు
చెందింది.

ఈ స్వేచ్ఛ ఈరోజు మనకు అత్యవసరం. మన
సంస్కృతి తరచుగా మన విలువ మన దగ్గర ఉన్న
వస్తువులపై ఆధారపడిందని బోధిస్తుంది. “నీ దగ్గర
ఏదైనా ఉంటేనే నువ్వు గొప్పవాడివి.” కానీ పౌలు మనకు
గుర్తు చేస్తున్నది ఏమిటంటే, మన గౌరవం మనం
కలిగివున్న వాటి నుండి కాదు; మనం ఎవరికి
చెందినవారమో దానివల్ల వస్తుంది.

ఈరోజు సువార్తలో మరో అందమైన విషయం ఉంది. ఒక
అతిథి వివాహ వస్త్రం లేకుండా వస్తాడు. ఆ వివాహ
వస్త్రం దేవుని కృపచేత మార్పు పొందిన జీవితానికి
ప్రతీక. దేవుడు అందరినీ ఉచితంగా ఆహ్వానిస్తాడు. కానీ
ఆ ఆహ్వానం మనలను మార్చడానికి ఉద్దేశించబడింది.
మనం విందుకు హాజరు కావడమే కాదు; ప్రేమ, కనికరం,

దయ, ఉదారత కలిగిన మనుషులుగా మారాలని
పిలువబడ్డాం.

బాప్తిస్మంలో మనం క్రీస్తును ధరించాము. ప్రతిరోజూ
క్షమించడం ద్వారా, సేవ చేయడం ద్వారా,
ప్రోత్సహించడం ద్వారా, ఆహ్వానించడం ద్వారా,
ప్రేమించడం ద్వారా ఆ వస్త్రాన్ని మళ్లీ ధరించమని
మనం పిలువబడుతున్నాం.

నిజమైన క్రైస్తవ ఆనందం ఎన్నడూ స్వార్థపూరితమైనది
కాదు. దేవుని ఆతిథ్యాన్ని నిజంగా అనుభవించినవారు,
అదే ఆతిథ్యాన్ని ఇతరులతో పంచుకోవడం
ప్రారంభిస్తారు.

కొన్ని సంవత్సరాల క్రితం యూరప్‌లో సంభవించిన
భయంకరమైన వరదల సమయంలో జరిగిన ఒక
హృదయాన్ని కదిలించే సంఘటన ఉంది. ఒక
పాత్రికేయుడు పూర్తిగా ధ్వంసమైన తన ఇంటి ముందు
నిలబడి ఉన్న ఒక వ్యక్తిని ఇంటర్వ్యూ చేశాడు. అతని

వ్యాపారం పోయింది. అతని ఆస్తులన్నీ పోయాయి.
దాదాపు అతని దగ్గర ఉన్న ప్రతిదీ వరదలో
కొట్టుకుపోయింది. అయినప్పటికీ అతను ప్రశాంతంగా
ఇలా అన్నాడు: “మా దగ్గర ఇప్పుడు ఏమీ మిగలేదు...
కానీ దేవుడు ఇకపై మమ్మల్ని ఎలా నడిపిస్తాడో
చూడాలని నాకు ఆసక్తిగా ఉంది.”

అదే విశ్వాసం. అది బాధను నిరాకరించడం కాదు. అన్నీ
సులభమేనని నటించడం కాదు. నష్టాల మధ్యలో కూడా
దేవుడు నమ్మకస్తుడిగానే ఉంటాడనే అచంచల
విశ్వాసం.

ఈరోజు మనం జరుపుకుంటున్న దివ్యబలి, యెషయా
వర్ణించిన ఆ పరలోక విందుకు ముందస్తు రుచిలాంటిది.
ఇక్కడ ప్రభువు తన విందు బల్ల చుట్టూ మనలను
సమీకరిస్తున్నాడు. ఇక్కడ ఆయన మనకు రొట్టె,
ద్రాక్షారసం మాత్రమే కాదు; తన స్వంత జీవితం కూడా
ఆహారంగా ఇస్తున్నాడు. ఇక్కడ ఆయన
అలసిపోయినవారికి బలాన్ని ఇస్తాడు,

దుఃఖిస్తున్నవారిని ఓదార్చుతాడు, పాపులను క్షమిస్తాడు,
ఇంకా కథ ముగియలేదని మనకు గుర్తుచేస్తాడు.

కొన్నిసార్లు ప్రజలు ఇలా అంటారు: “నేను ఇంట్లోనే
ప్రార్థించగలను. ఆన్‌లైన్‌లో దివ్యబలిని చూడగలను.”
నిజమే, ఎక్కడైనా ప్రార్థన ఎంతో విలువైనదే. కానీ
పరిశుద్ధ యూకరిస్టియాలో క్రీస్తును వ్యక్తిగతంగా
కలుసుకోవడంలో ఒక ప్రత్యేకత ఉంది. దూరం నుండి
ఒక విందును చూడడం ఒకటి; ఆ విందు బల్ల దగ్గర
కూర్చొని పాల్గొనడం మరోటి.

మరణశయ్యపై ఉన్న ఒక వృద్ధుడు తన ఇంట్లోనే
తరచూ పరిశుద్ధ ప్రసాదాన్ని స్వీకరించేవాడు. అతను
తీవ్రమైన బాధలో ఉన్నప్పటికీ, ప్రతిసారి
యూకరిస్టియాను తీసుకొచ్చినప్పుడు అతని ముఖం
ప్రశాంతతతో ప్రకాశించేది. క్రిస్మస్‌కు కొద్ది రోజుల
ముందు అతను పూజారితో ఇలా అన్నాడు: “ఈ
క్రిస్మస్‌కు యేసు నన్ను తన ఇంటికి తీసుకువెళ్తాడు.”

అతను భయంతో కాదు, ఆశతో మాట్లాడాడు. అతని కోసం ఆ విందు అప్పుడే ప్రారంభమైంది.

కాబట్టి ఈరోజు ప్రభువు మరోసారి తన ఆహ్వానాన్ని పంపిస్తున్నాడు. పరిపూర్ణులకే కాదు; అలసిపోయిన, పరధ్యానంలో ఉన్న, గాయపడిన, వెతుకుతున్న మన అందరికీ. ఆ ఆహ్వానం ఇంకా అలాగే ఉంది: “అన్నీ సిద్ధంగా ఉన్నాయి. వివాహ విందుకు రండి.”

చివరిగా మరో చిన్న కథతో ముగిస్తాను.

ఒక ఉపాధ్యాయుడు పిల్లల గుంపును అడిగాడు: “పరలోకం ఎలా ఉంటుందని మీరు అనుకుంటున్నారు?”

ఒక చిన్నారి ఇలా సమాధానమిచ్చాడు: “చాలా సుదీర్ఘమైన ప్రయాణం ముగించుకొని ఇంటికి తిరిగి వచ్చినప్పుడు, ఎవరైనా మన కోసం ఆ ప్రయాణమంతా ఎదురు చూస్తూ ఉన్నారని తెలుసుకోవడం ఎలా

ఉంటుందో, పరలోకం కూడా అలాగే ఉంటుందని నేను అనుకుంటున్నాను.”

ఈరోజు వేదపఠనాలు ప్రకటిస్తున్న సందేశం అదే. మన సంచారాలు, పోరాటాలు, భయాలు, కన్నీళ్లు అన్నీ ముగిసిన తరువాత, మనలను శిక్షించడానికి ఎదురు చూస్తున్న కోపంతో కూడిన న్యాయాధిపతిని కాదు; అంతులేని విందుకు ప్రేమతో మనలను ఆహ్వానించడానికి ఎదురు చూస్తున్న పరలోక తండ్రిని మనం కలుసుకుంటాము.

ఆ రోజు వచ్చినప్పుడు మనం చివరకు ఒక గొప్ప సత్యాన్ని గ్రహిస్తాము: ఆ పర్యతం ఎన్నడూ మన వెనుక లేదు. అత్యుత్తమమైనది ఎప్పుడూ ఇంకా మన ముందే ఉంది.

ఆమెన్.